

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Z. V.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2009, č. j. MV - 83795 - 3/OAM - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2010, č. j. 1 Az 21/2009 - 19,

takto:

- I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2010, č. j. 1 Az 21/2009 - 19, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové, **se** odměna za zastupování žalobce **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) ze dne 28. 1. 2010, č. j. 1 Az 21/2009 - 19, kterým tento soud postoupil dle § 7 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), věc vedenou u něj pod spisovou značkou 1 Az 21/2009 k vyřízení Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který je podle jeho názoru místně příslušný. V odůvodnění městský soud odkázal zejména na ust. § 32 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), podle něhož je k řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. Proti tomuto usnesení stěžovatel podal kasační stížnost.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasí s postoupením věci k vyřízení krajskému soudu.

Namítá, že rozhodnutí, které napadl svojí žalobou u městského soudu, není rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu. Podle názoru žalobce se jedná o rozhodnutí, kterým mu bylo upřeno žádat o přiznání statusu uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků a o vnitrostátní azyl podle čl. 43 Listiny základních práv a svobod. Dále žalobce nesouhlasí též s postupem městského soudu, který vydání napadeného rozhodnutí předcházel. Podle názoru žalobce neměl v jeho věci rozhodovat specializovaný samosoudce ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., nýbrž senát složený z předsedy a dvou soudců. Žalobce dále uvádí, že dokonce ani platně neučinil prohlášení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 10 odst. 1, 2 zákona o azylu, kterým se zahajuje řízení o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Toto prohlášení je dle názoru žalobce oprávněn ve smyslu § 3a odst. 4 zákona o azylu učinit pouze cizinec, který není zajištěn za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. Přitom žalobce byl zajištěn právě dle § 129 zákona č. 326/1999 sb., o pobytu cizinců na území České republiky, tedy za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. V závěrečném návrhu stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť své rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i usnesení městského soudu pokládá za vydané v souladu s právními předpisy a se závěry kasační stížností napadeného rozhodnutí plně souhlasí. Podle jeho názoru je omylem na straně stěžovatele pokud tvrdí, že v daném případě se nejedná o případ rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a věc nemá projednávat městský soud. Proto žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátkou (ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.).

Právní otázkou příslušnosti soudu v případě žaloby proti rozhodnutím podle zákona o azylu se zdejší soud již zabýval např. v rozhodnutí ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 As 3/2010 - 77 (rozhodnutí dostupné na www.nssoud.cz), kde odkázal na dřívější usnesení tohoto soudu ze dne 15. 12. 2009, č. j. Nad 28/2009 - 33, v němž bylo mimo jiné konstatováno, že „pro účely zákona o azylu se rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany rozumí rozhodnutí vydaná podle § 15 nebo § 15a zákona o azylu a rozhodnutí o udělení azylu, rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, která jsou takto taxativně vymezena v § 2 odst. 12 zákona o azylu, tedy představují možná procesní vyústění řízení, ježž předmětem je posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto pod ně nelze podřadit jiná rozhodnutí, která výsledkem řízení o udělení mezinárodní ochrany nejsou, byť s takovým řízením bezprostředně souvisí.“

V daném případě byla předmětem soudního přezkoumání otázka, zda se místní příslušnost soudu v dané věci řídí dle speciálního ustanovení § 32 odst. 4 zákona o azylu nebo obecným ust. § 7 odst. 2 s. ř. s. Přitom § 32 odst. 4 upravuje příslušnost soudu k rozhodování o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany. Za rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany se podle § 2 odst. 12 zákona o azylu pro účely tohoto zákona rozumí rozhodnutí vydaná podle § 15 nebo 15a a rozhodnutí o udělení azylu, rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany. Žalobou napadený správní akt Ministerstva vnitra ČR není rozhodnutím, které je uvedeno v taxativním výčtu § 2 odst. 12 zákona o azylu a příslušnost soudu k projednání žaloby proti tomuto rozhodnutí se proto neřídí ust. § 32 odst. 4 zákona o azylu, ale obecnou

úpravou místní příslušnosti obsaženou v ust. § 7 odst. 2 s. ř. s. Místně příslušným k projednání předmětné žaloby je tedy Městský soud v Praze. Ve věci proto též mělo být rozhodováno v souladu s ust. § 31 odst. 1 s. ř. s. specializovaným senátem složeným z předsedy a dvou soudců, nikoliv specializovaným samosoudcem. Soud byl tedy při rozhodování nesprávně obsazen, což je důvod zmatečnosti vydaného usnesení podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Pokud se týká žalobcem uplatňovaného žalobního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, je nutno vycházet ze soudní judikatury k tomuto důvodu. „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaného pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, „*lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjištěvané, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“

Kasační stížností napadené usnesení městského soudu s ohledem na výše předestřenou judikaturu tedy nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť lze jednoznačně rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, jak bylo rozhodnuto a o jaké věci, kdo jsou účastníci řízení, kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. Kasační stížností napadené usnesení městského soudu též nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože důvody pro postup soudu jsou jasně seznatelné (byť mohl být soud v této otázce podrobnější) a skutková zjištění, o která je opřeno, jsou srozumitelná a lze je považovat za dostatečná.

Řízení před městským soudem též nevykazovalo jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce v kasační stížnosti ani nespécifikoval, z jakých důvodů by podle jeho názoru mělo řízení před městským soudem trpět jinou vadou, která způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že dle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí stížnost kromě obecných náležitostí obsahovat vylíčení konkrétních skutečností, v nichž stěžovatel spatřuje naplnění důvodů, pro které lze kasační stížnost podat tak, jak jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nedostačující je tedy toliko obecný odkaz na příslušné zákonný důvod kasační stížnosti uvedený v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. bez uvedení konkrétních pochybení, kterých se měl soud v předcházejícím řízení dopustit. Touto otázkou se zdejší soud v minulosti již opakovaně zabýval, a to např. v usnesení č. j. 6 Ans 7/2010 - 85, kde se mimo jiné uvádí: „*Namísto prostého odkazu na zákonné ustanovení, byl stěžovatel ve svém podání povinen uvést konkrétní skutečnosti a doplnit je svou právní argumentací, tj. vylíčit, jakých konkrétních kroků, úkonů a úvah se měl Městský soud v Praze dopustit v procesu vydání napadeného usnesení, a ozřejmit, proč se podle něj jeví jako nezákonné. V rámci takové právní argumentace se nelze spokojit pouze s takto obecně formulovanými*

námitkami, neboť ty ve světle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou považovány za stížní důvody ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s.“

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná co do důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., a proto kasační stížností napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ruší a věc vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobci byla k ochraně jeho zájmů pro řízení o kasační stížnosti ustanovena usnesením městského soudu zástupkyní advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřímálová v souladu s ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. V případě takového ustanovení advokáta platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně žalobce uplatnila ve svém podání ze dne 15. 6. 2010 nárok na poskytnutí odměny za zastupování za celkem dva úkony, a to převzetí věci, které uskutečnila dne 2. 3. 2010, a studium spisu u soudu dne 11. 3. 2010. Podle § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v citovaném ustanovení uvedených. Podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu náleží odměna za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Ustanovená zástupkyně žalobce však neuvedla, že by došlo k první poradě s klientem, pouze uvedla, že došlo k převzetí věci. Studium spisu pak není takovým úkonem, za který by odměna podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náležela. (Studium spisu je samostatným úkonem právní služby pouze v řízení trestním - srov. § 11 odst. 1 písm. f/ advokátního tarifu.) Ustanovené zástupkyni žalobce proto odměnu za zastupování žalobce nemohl Nejvyšší správní soud přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu